

Introit: **Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listů neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.**

(Žalm 1, 1-3) Píseň 58

Modlitba

Čtení: Lukáš 8, 5-15

Píseň 315

Text kázání: Jan 8, 31-32: **Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“**

Jan 15, 4: **Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.**

Milí přátelé, bratři a sestry,

minulou neděli jsme mluvili o tom, jak je v životě křesťana velmi důležitá modlitba. Modlitba je jako dýchání. Tak jako potřebujeme kyslík, abychom žili, tak naše duše, aby byla živa v Pánu Ježíši Kristu, potřebuje dýchat skrze modlitbu. **Výdech, nádech, to je fascinující rozhovor života. Má slova směrem k Bohu je jako výdech a mé naslouchání Bohu je jako čistý nádech.** Říkali jsme, že skrze modlitbu k Ježíši vane do našeho života Duch svatý, Duch Kristův. Jak je to obcerstvující. Zkuste se hluboce nadechnout a vnímat ten proudící okslyčující život do sebe. Podobně je to v modlitbě, když odpočineme v Bohu a nasloucháme mu v tichu. Modlitbu jsme si ale připodobňovali také k vodě. Tak jak potřebuje pít naše tělo, tak potřebuje pít i naše duše. Když se nemodlíme, pije naše duše něco jiného. To ovšem naší duši může také škodit. I dýchání smogu, nebo vdechování nikotinu je jako obracet se k jiným zdrojům nežli k Bohu.

Dnes se chci s vámi ale zamyslet nad důležitostí Božího slova v životě křesťana. Připodobňovali jsme ho k chlebu. K duchovní stravě. A opět, **tak jak naše tělo se potřebuje také sytit, abychom byli silní a abychom nezemřeli, tak se potřebuje sytit i naše duše a naše mysl Slovem Božím.** Abychom nebyli duchovně slabí a abychom neztratili živou víru. Tak jak naše tělo tedy potřebuje jíst i pít, potřebuje naše duše přijímat živou vodu skrze modlitby a duchovní chléb slyšením a rozjímáním nad Božím slovem. Když bychom se jen modlili, je to jako bychom jen pili. Nestačilo by to, bez Slova bychom hladověli a bloudili. A naopak to platí také. Znat Boží slovo, a přitom se nemodlit, je jako být chodící zákonická encyklopedie, avšak bez toho pravého života. Potřebujeme tedy obojí. Modlitbu i Slovo Boží.

Nicméně pojďme se dnes tedy věnovat významu a důležitosti Božího slova. Boží slovo je přirovnáno k chlebu. Mělo by nám být ale také normou, světlem, vytýčenou trasou k správnému cíli. Pán Ježíš říká: **„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“** Pán Ježíš mluví o zůstávání v Božím slovu jako o podmínce pravého učednictví. To důležitější, co nám zde ale zaznívá, je, že zůstávání v Božím slově vede k poznání Pravdy, která vede k životu ve svobodě. Skrze Boží slovo se totiž dovídáme, že jsme otroky hříchu. Když to Ježíš poprvé řekl posluchačům, tak šokováni říkali, **nikdy jsme nikomu neotročili.** A přece skrze Boží slovo zjišťujeme, že často otročíme hříchu, že jsme v něm zamotáni natolik, že i naše srdce je mnohdy převrácené. Pán Ježíš ale říká, že čím více budeme zakotveni nebo zakořeněni v Božím slovu, čím více budeme prodchnuti a nasáklí Pravdou Božího slova, tím více budeme mít schopnost a sílu nad svým hříchem vítězit. A nejen nad hříchem. Ale třeba i nad strachem ze smrti. Ale i nad životem, který už třeba právě nezvládáme, když nemáme sílu bojovat, když třeba nemáme chuť a sílu vůbec žít. Tehdy když jsme zamotáváni do pavučin svých slabostí, zmítání různými těžkými okolnostmi, depresivními temnými stavy, tak Boží slovo nám říká, že když budeme plni Božího Slova, tak **Boží slovo v nás bude zůstávat, a tak budeme silní a budeme vítězit nad Zlým.** (1. Janova 2, 14) Mít novou chuť a sílu žít. Vítězit nad vším zlým, co na nás přichází, není to úžasné? Když se budeme Božím slovem budovat, o to více budeme pevně stát jako ten **dům na skále.** Tehdy budeme připraveni na všechna zemětřesení života. Tehdy budeme moci spolu s žalmistou vyznávat: **Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.** I kdybych zhynouti měl třeba právě při neštěstí, vždyť vím, Pane, že jsi se mnou a Tvá ruka mne doprovodí do tvého království. Nic mnou neotřese. Možná jste, milí přátelé, viděli tu fotku tureckého otce, který držel svou zavalenou dceru za ruku. Když umírala, řekl jí, že jí nepustí. Stále ji držel, i když umřela. Taková je i Boží otcovská láska k nám. Bůh nás nepustí ze svých rukou. Jakou bolest musel prožívat ale ten otec, když nemohl své dceři pomoci, jen ji držet za ruku. Ten obraz mě opravdu hluboce zasáhl. Jaká je bolest rodičů, kterým umírají jejich děti. **Podobná je ovšem bolest Nebeského Otce, když jeho děti odmítají záchranu k věčnému životu v Pánu Ježíši Kristu a umírají smrtí věčnou!** Na to pamatujme! Veliké zemětřesení v Turecku nám znovu připomnělo, jak jsme my lidé křehcí a zranitelní, jak nemáme v tomto světě, kde se navíc stále válčí a válkou vyhrožuje, nic jistého. V Ježíši Kristu máme ale velikou naději, On je jediná naše jistota. Jistota k věčnému životu. Proto se Krista držme a nepusťme, i kdyby se s námi cokoliv třáslo.

Vraťme se ale, bratři a sestry, ještě k tomu tématu Božího Slova. K Slovu Božímu je připodobněn také sám Pán Ježíš. On je vlastně ztělesněným Slovem. I když dnes sedí po pravici Boží, přece do jeho blízkosti můžeme vstoupit v modlitbě a při četbě nebo slyšení Božího slova. V tom slově k nám přichází živý Kristus. A nevím, jak to máte vy doma s Božím slovem. Zda máte Bibli na stole, v mobilu, zda jí používáte, anebo jestli je Bible jen založena v knihovně s ostatní literaturou a usedá na ní prach. Jestli tedy Kristus je někde bokem, a ještě pod nánosem prachu, anebo uprostřed vašeho života. **Nad Božím slovem je přece důležité rozjímat každý den. Ten, kdo nerozjímá nad Božím slovem a nesytí se jím, vlastně s Kristem moc nežije.**

Tak jak to máme, bratři a sestry? A jakou půdou a prostředím je tvé srdce pro rozsévané Boží slovo? Rozjímáš nad slovem Božím natolik, že jde hluboko do tvého srdce? Je tvé srdce kyprou půdou pro zaseté slovo? Anebo zůstává na povrchu, protože mu nedáváš takovou důležitost? Necháváš slovo Boží proniknout hluboko do svého nitra, anebo vejde do tebe jedním uchem, proletí tebou a druhým uchem jde ven? V tom podobenství O rozsévači nám je jasně ukazováno, jakým prostředím je naše srdce: **V tom podobenství je semenem právě Boží Slovo.** A první kategorie lidských srdcí je podél cesty: **Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni.** Když se podíváme na dnešní cesty, jezdí se stále rychleji. Všichni pořád někam spěchají. Není zde čas se zastavit. Jestli je tvůj život jen nějaký spěch a ty nedáváš prostor Slovu Božímu, jestli se nedokážeš zastavit a rozjímat, zůstává to slovo jako to zrno na povrchu. **Zašlapou** ho jiné „důležitější“ věci a problémy přicházejícího dne. Pak přilétají ti **havrani.** Ani to nepostřehneme, jak rychle na to slovo zapomeneme. Najednou tam není, neproniklo totiž do srdce... Někdy se mi to také stává, když si čtu ranní zamyšlení a nedovedu se soustředit, jsem myšlenkami jinde a už někam spěchám. Ten den mi to Slovo nemůže přinést užitek a pak to také tak dopadá. Do této kategorie ovšem doufám nepatřím, neboť jsem uvěřil v Ježíše, a tudíž v Jeho záchranu. Horší ti, kteří nepřijali Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele. O těch je tu řečeno, že nejsou zachráněni. Ovšem co když jsme uvěřili, a přece po čase naše srdce ztvrdlo na kámen? Co o takovém srdci čteme? **Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezakořenilo, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají.** Přemyslím o tom, zda to v mém srdci někdy není právě tak. S radostí přijímám Boží slovo, sytím se jím. Když ho slyším, jsem nadšený, probouzí se ve mě nová síla a má víra v té chvíli rychle vyrostle. No jo, ale když pak dojde na lámání chleba, když přijde nějaká zkouška, nebo čas pokušení, pak zjišťuji, jak usychám a jak jsem velmi povrchní. Jak to slovo Boží nešlo až hluboko do mého nitra. A jak nadšeně jsem nabyl, tak o to rychleji jsem pak pozbyl. Máte to také tak někdy? Pokud ano, pak by nás to mělo zneklidňovat a vést ke změně životního stylu! Protože o této kategorii je zde napsáno, že věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. Tzn., věřili, byli v církvi, ale už nevěří a nejsou. To je varovné samozřejmě i pro každého z nás. A co ten třetí duchovní stav? **Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu.** V tomto stavu není řečeno, že tito křesťané nejsou zachráněni, ani že neodpadají. Ale nepřinášají žádnou úrodu. Jsou zde jmenovány tři věci, kvůli kterým křesťané přestávají být aktivními členy církve, protože mají priority jinde, a proto nemají na aktivní službu v církvi čas. Můžeme se nechat pohltit **různými starostmi** a to natolik, že se nám bude zdát, že i hodina bohoslužby v neděli je pro nás ztrátou času. A to je pak zlé. Mohu vám říci, že starosti se na nás budou valit až do konce života a bude jich stále hodně. Ony nás chtějí odlákat od Boha, je třeba se ale naučit dávat je v pravou chvíli bokem. A jít nejprve k Bohu. Tam pak platí: **Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť Mu na vás záleží.** Týká se to také **majetku, hospodářství,** pokud tohle máme na prvním místě, pak si uvědomme, že se nám to stává bohem, modlou. A to se přičí Boží vůli. Mohu spravovat svůj majetek a přitom být Bohu vděčný. Jde to skloubit. A navíc Písmo říká, že bude žehnat v hospodaření těm, kteří v Něho budou doufat a budou Mu vzdávat chválu. Tou třetí věcí jsou **rozkoše. Zábava,** které je kolem stále více. Jestli nás něco baví a jsme svolní kvůli tomu zanedbávat svůj duchovní život, pak nevydáváme Bohu kýženou úrodu. Nenaplňujeme pak Boží vůli.

Chtěl bych nám všem, bratři a sestry, klást na srdce, abychom dělali vše pro to, aby náš život byl úrodnou půdou pro Boží slovo. Abychom měli touhu po Božím slovem. Abychom měli touhu se nad Písmem společně sdílet a budovat se Jím. Nezdá se mi, že Bibli známe dost dobře na to, aby na biblická vyučování chodila jen hrstka. Víím, že mnozí z vás jste zavalení prací, na druhou stranu jste mnozí ale i uplahočení a znavení. Je třeba si zhodnotit, zda by právě nepomohlo začít se hlouběji budovat Božím slovem ve vyučování a sdílení. Na biblických hodinách nebo na domácí skupince stále objevujeme nové důležité pravdy z Božího slova a upřímně vám řeknu, že je to skutečně posilující. Chci vás proto povzbudit a zvát na tato setkání. Věřím, že to bude posun ve vašich životech tím správným směrem. Neboť jak říká Pán: **Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmenech, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.** Amen. Modlitba píseň 241

Slovo poslání: Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. (Jan 15,7)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 687